

stegne kolossalt siden i Fjor, alle de Vanskeligheder, der efter de Herrers Udsagn vilde indtræde, naar Kommunen overtog Sporveje, ere blæste bort, det hele gaar af sig selv. De Herrer kunne være ganske overbeviste om, at den Dag, man overtager Sukkerfabrikkerne, vil det ogsaa gaa af sig selv; der vil ikke komme Ragnarok eller den yderste Dag med Jordskælv og alle andre forfærdelige Begivenheder over den stakkels Menneskehed. De kunne være ganske overbeviste om, at det er kun daarlige Profetier, man laver for Øjeblikket.

Saa siger man, at Tidspunktet er saa forfærdelig uheldigt valgt. Det siger man altid, naar noget nyt skal gennemføres. Man kan gaa langt tilbage i Tiden, og man vil erfare, at hver Gang der skal noget nyt frem, har man sagt: Tiden er slet ikke til det i Øjeblikket, lad os vente, til Tiden kommer, saa skulle vi tale om det. Men nu i Øjeblikket, da Sukkerfabrikkerne tjene ca. 8—9 Mill. Kr., er Tiden slet ikke til det, vi kunne vente, til den Tid kommer, da de tjene mindre. Men naar man venter til den Tid, vil man sige: Hvorfor skal man overtage Fabrikkerne nu, da der ikke er det fjerneste at tjene ved dem i Øjeblikket. Saaledes tvivler jeg ikke om, at Flertallet her i Salen til et hvilket som helst Tidspunkt vil finde, at Tiden er slet valgt, og at vi absolut maa vente til en anden Tid. Jeg tror nu, at Tiden er ganske udmærket i Øjeblikket. Det ærede Medlem fra Kallerup (N. P. Jensen) fremkom især med Udtalelser, der skulde bevise, at det i Øjeblikket var et uheldigt Tidspunkt at overtage Sukkerfabrikkerne paa, først og fremmest fordi Brysseler-Konventionen efter manges Mening kunde ventes ophævet i Februar, og dernæst fordi det vilde blive uhyre vanskeligt at faa afsluttet nye Kontrakter i 1918 med Roedyrkerne. Andre ærede Medlemmer have været inde paa det samme Spørgsmaal. Jeg vil ikke bestride, at det ærede Medlem tror, at der kan komme saadanne Ulykker over Verden som, at vi skulde drukne i billigt Sukker. Men der er ikke det fjerneste Tegn dertil. Det er meddelt af det officielle franske Blad, at Danmark har faaet den Begunstigelse, som Konventionen har tilstaaet det. Denne Konvention virker altsaa lovmæssigt i Øjeblikket. Der træffes Beslutninger i Henhold til den, og de ekspederes straks, meddeles det i det officielle franske Blad. Det tyder paa, at den er særdeles levende, og det skal saamænd ogsaa nok vise sig, at den er det. Men selv om Konventionen skulde blive ophævet, og alt dette forfærdelige

skulde ske, som det ærede Medlem tror paa, vilde det ikke blive det samme som at udslette Menneskeheden af Jorden eller Sukkerroedyrkerne her paa Jorden. Det bliver ikke en Katastrofe i Lighed med Syndfloden. Naar der staa saa store Kapitalistinteresser paa Spil i Sukkerindustrien, som Tilfældet er, skulle de nok hurtigt komme paa Fode igen. Sukkerfabrikationen er saa godt som over hele Verden i Hænderne paa Truster, og vi staa snarere overfor en Verdenssukkertrust end overfor denne forfærdelige Verdensundergang i billigt Sukker, som det ærede Medlem tror paa. Jeg føler mig overbevist om, at Sukkerfabrikanterne i Rusland, Tyskland, Frankrig, Amerika og alle de store producerende Lande ville finde hinanden. Det er aldeles ikke nogen fantastisk Plan i vore Dage; der arbejdes sikkert meget energisk paa at skabe en saadan Verdenstrust, der uafhængig af alle Regeringer og alle Rigsdage kan træffe sine Bestemmelser og faa Befolkningen. Vi have et smukt Forbilledet her. Det kan ikke nytte noget, at vi blive ved at tale om, at de nuværende Sukkerfabrikker arbejde saa fortræffeligt, thi vi have i Grunden en Kendsgerning, der klart belyser det hele Forhold. Den højtærede Finansminister møder her i Rigsdagen og kæmper paa Livet løs for at skaffe Statskassen nye Indtægter. Det er en haard Kamp, som Finansministeren maa bestaa i saa Henseende. Hele Landet maa sættes i Bevægelse for at skaffe disse Penge til Statskassen. Hvor ganske anderledes let gaar det ikke for Formanden for De danske Sukkerfabrikker, Hr. Hagemann. Han sidder ude paa sit Landsted, Borupgaard, og ved et Pennestrøg eller en Telefonbesked forhøjer han Sukkerprisen med 1 Øre. Det er 2 Mill. Kr. mere i Indtægt for Sukkerfabrikkerne. Han kan sige 2 Øre, saa bliver det 4 Mill. Kr., 3 Øre, saa er det 6 Mill. Kr. Der er ikke nogen som helst Magt i Verden, der kan forhindre ham i det. Og hvis alle disse store Sukkertruster faa et regulært Organisations- og Solidaritets-Arbejde sat i Gang over hele Verden, blive de i hvert Fald Eneherrer overfor Befolkningen paa Sukkerets Omraade. Derfor mener jeg, at det er klogt, at den danske Stat i Tide tager Haand i Hanke dermed og ordner dette Forhold.

Det er blevet bebrejdet mig, at jeg ikke tilstrækkeligt har givet Anvisning paa, hvorledes man skulde ordne dette Forhold. Der er rettet en Række af Bemærkninger til mig, hvoraf nogle ere Bagateller og Smaating, men enkelte have nogen Betydning. Det er simpelt hen, fordi man ikke har hørt